

Rahrai Project — Dichter bij de mensen

Sinds de start van ons nieuwe project in *Rahrai* vorig jaar werken we nauw samen met de dorpelingen, om echte verandering te brengen in hun levens. Laten we gaan hier eens van dichtbij bekijken wat we in die tijdspanne in deze streek gedaan hebben.

Onze veldwerkers selecteerden 7 dorpen, met een gezamenlijke bevolking van ongeveer 35.000 en begonnen een aantal sociaaleconomische programma's te ontwikkelen in het hart van deze gemeenschappen. De eerste fase behelsde een bezoek aan elk huis in deze dorpen, voor een beter begrip van de reële levensomstandigheden.

Achtergrond

De meeste dorpsbewoners leven van de opbrengst van hun landbouwgrond. De gronden worden altijd verdeeld tussen de mannelijke kinderen en de nieuwe generatie heeft te kleine oppervlakten geërfd om er hun gezin van te onderhouden. Het toenemende aantal kinderen en de vele kindhuwelijken maken de toestand nog slechter. In deze dorpen wonen hele families bij elkaar en hoe groter de familie, hoe lager de levensstandaard is. Ze worden bovendien getroffen door lage productiviteit, veroorzaakt

door een aantal klimaatfactoren. Zo'n 50 % van de dorpsbewoners hebben niet de middelen om een koe of buffel te kopen, waarmee ze nochtans wat extra inkomen zouden kunnen krijgen. Ze knopen met veel moeite de eindjes aan elkaar. Een minderheid kan leven van het land, maar ook zij behoren tot deze cultuur en traditie en ook hun ontbreekt de gelegenheid om hun kinderen te laten genieten van behoorlijk lokaal onderwijs. Enkel en enkele kunnen zich permitteren om hun kinderen naar school te sturen in de meest nabijgelegen stad. Alle dorpen hebben een lagere school, ingericht door de overheid, waar kinderen van 4 tot 10 jaar een gratis middagmaal wordt aangeboden. De kinderen worden ingeschreven in deze scholen omwille van dat middagmaal, maar de kwaliteit van het onderwijs in deze scholen is bar slecht. Heel erg weinig kinderen studeren nog verder.

Hoewel de overheid gezondheidswerkers heeft aangesteld, bereiken die deze dorpen nauwelijks. In elk dorp wonen drie of vier mensen die kleine apotheekjes open houden. Als dorpelingen ziek worden, kopen ze medicijnen in deze winkels. Maar de medicijnen die deze winkeliers hun geven, maken hun gezondheidstoestand alleen maar erger. De meeste dorpsbewoners kunnen zich niet veroorloven om naar het ziekenhuis in de stad te gaan, waar voor de zorg exuberante prijzen worden gevraagd. Wie daar wordt be-

35 jonge meisjes en vrouwen volgen snit-en-naadlessen. Hun lesgeefster? Een van de leden van onze zelfhulpgroep, die indertijd de lessen volgde in het kader van ons *Dugawar* project en nu getrouwd is met een man uit de streek rond *Rahrai*!

handeld zal zijn grond moeten verkopen om de ziekenhuisrekening te kunnen betalen. Elke bijkomende tegenslag wordt dan ook gezien als het noodlot, of de wil van God...

Zonder toegang tot elektriciteit zitten deze mensen gewoon vast in het donker, verstoken van alle voordelen en kansen die elektriciteit hun kan bieden. De meeste huizen in het dorp zijn gemaakt van modder en baksteen. 90% van de dorpingen ontlasten zich in openlucht. Er is geen rioolstelsel in deze dichtbewoonde dorpen. Het kastensysteem geldt hier onverminderd. Een groeiend aantal gezinnen zonder gronden en zonder werk migreert naar de grote steden, op zoek naar een baan. In die steden wonen ze noodgedwongen in sloppenwijken of open velden. Dit veroorzaakt een groot onevenwicht in het leven van hun kinderen, die gedwongen worden tot kinderarbeid. Kindhuwelijken zijn in India al lang een probleem. Aangezien ze geworteld zijn in traditionele culturele en religieuze gebruiken valt dit fenomeen moeilijk te bestrijden. Bovendien worden huwelijken vaak niet geregistreerd en is het werkelijk moeilijk om een juist beeld te krijgen van het percentage kindhuwelijken. Meisjes worden in deze streek uitgehuwelijkt als ze 14 of 15 zijn. Getrouwde

Hamadin opende een winkel in haar huis, om haar armoede te bestrijden. Ze is een pionier onder de vrouwen.

vrouwen worden in hun huizen opgesloten en krijgen kinderen nog voor ze zelf volwassen zijn. De meeste mannen in deze dorpen zijn leeglopers, verslaafd aan huisgestookte alcohol gemaakt van suikerriet. Vrouwen worden hier slecht behandeld en moeten de hele dag hard werken om voor hun kinderen en hun familie te zorgen.

Kortom: we hebben het hier over een gemeenschap die niet in staat is een normaal leven op te bouwen, gezien haar huidige toestand. Hoewel de Indiase overheid veel projecten heeft opgestart om de dorpsbewoners te helpen, be-

reiken deze nauwelijks de mensen op het terrein en hebben de dorpsbewoners er zelfs nooit van gehoord. Stap voor stap zullen wij vele van deze problemen aanpakken en eraan werken. Uit onze ervaringen in Dugawar weten we welke positieve veranderingen we van onze projecten hier mogen verwachten in een tijdspanne van tien jaar.

Een nieuw begin... Zo'n 400 vrouwen volgen schrijfles. De eerste stap is hun eigen naam leren schrijven.

Microkrediet

Microkrediet verlenen via zelfhulpgroepen is de beste manier die we kennen om mensen te helpen, zich te bevrijden van hun troosteloze armoede. Maar dit is een hele uitdaging als de gemeenschap waarmee we werken extreem arm is, want om het systeem te doen werken moeten de deelnemers elke week een heel klein bedrag kunnen opzijleggen en sparen. We nemen dan ook bijzondere maatregelen om de allerarmsten te helpen. In de *Rahrai* regio hadden de dorpsbewoners al slechte ervaringen gehad met microkredietssystemen georganiseerd door de overheid, waarbij ze uiteindelijk door buitenstaanders werden bedrogen. Wegens die slechte ervaring stonden ze erg wantrouwend tegenover onze motieven. We hielden een hele tijd voortdurend contact met hen om op hun vragen te antwoorden, en zijn nu hun vertrouwen aan het winnen.

Om een bankrekening te openen moeten 3 leden van een zelfhulpgroep hun handtekening plaatsen. Haast niemand in de groepen kan haar naam schrijven of een handtekening zetten. Met onze *Adult Literacy Programs* (alfabetiseringscursussen voor volwassenen) leren we hen lezen en schrijven. Honderden vrouwen nemen deel aan zo'n cursus.

Tot nu toe hebben we 34 zelfhulpgroepen geregistreerd bij de bank, in totaal zo'n 400 vrouwen. 15 groepen namen een lening van elk Rs. 10.000 (135 €) bij de bank, om winkeltjes te beginnen of buffels te kopen. Kleine bedragen

spaargeld van de groep dienen als onderlinge leningen om hun onmiddellijke noden te lenigen.

Elke zelfhulpgroep heeft een voorzitter en een secretaris, die de groep moeten leiden, met steun van onze veldwerkers. Aanvankelijk hebben ze veel steun nodig en moeten ze veel leren. Er worden dus geregeld leiderschapsopleidingen gegeven om hen te versterken. Personeelsmanagers worden uitgenodigd om hen oriënteringslessen te geven. Er zijn ook vaak bankbedienden aanwezig op onze bijeenkomsten met de gemeenschappen om hun de verschillende mogelijkheden uit te leggen waarvan ze als leden van de zelfhulpgroep gebruik kunnen maken.

Bij dit alles dient ons nieuwe schoolgebouw als het centrum waar deze activiteiten plaatsvinden.

Vrouwendag in Rahrai !

« Dit is voor het eerst dat ik hoor spreken over vrouwendag, Ik ben zo blij dat ik tot deze groep behoor », « Het ziet er naar uit dat onze wereld opengaat » en « Als we onze strijd delen, geeft ons dat de moed en de kracht om de strijd aan te gaan », zo luiden de spontane reacties van de vrouwen na deze feestdag !

Vrouwen die opgesloten zaten in hun huizen verlaten nu hun dorp om Vrouwendag te vieren... het was een belangrijke gebeurtenis voor alle vrouwen ! Het enthousiasme was dan ook niet van de lucht.

Voor de gelegenheid nodigden we de dorpsoversten uit de streek uit om kennis te maken

Vrouwen versterken. De eerste vergaderingen in de nieuwe *Sint-Antoniusschool* in *Rahrai* waren alvast een succes.

Het opleidingsprogramma voor de dorpsvrouwen is al van start gegaan in de pas voltooide klaslokalen. De bouw van de benedenverdieping is in zijn laatste fase.

met onze activiteiten en onze opdracht. Een groep vrouwen en kinderen uit *Dugawar* nam deel aan het programma en bracht een cultureel programma.

Hamidan en haar echtgenoot *Sirajudin* hebben 6 kinderen, 2 meisjes en 4 jongens. De beide meisjes en een zoon zijn getrouwd. Ze beschikken over slechts 1.200 m². Haar man verhuurt zich als handarbeider, samen met hun oudste zonen. *Hamadin* was de eerste die besloot, via de zelfhulpgroep bij de bank een lening aan te vragen van 10.000 roepies om een winkeltje te beginnen in haar huis. Ze is heel blij met haar winkel. Sindsdien hebben vele anderen in het dorp op de dezelfde manier verschillende winstgevendende bedrijfjes opgericht.

Er is ook een groep van 40 vrouwen gedurende 2 maanden snit-en-naadlessen komen volgen in ons schoolgebouw.

Sint-Antoniusschool, Rahrai

De *Sint-Antoniusschool* in *Rahrai* is nu klaar om zijn deuren te openen voor de kinderen uit de streek! Het goed gecoördineerde werk van de aannemer, de architect en onze werfopzichter zorgde ervoor dat de werken efficiënt verliepen, op 10 maanden tijd! De bene-

denverdieping omvat een administratief blok en 8 klaslokalen, voldoende voor 320 leerlingen. We verwachten dat deze 8 lokalen zullen volstaan voor de eerste 2 jaren en dat we op een bepaald ogenblik een eerste verdieping zullen moeten klaar maken om kinderen te ontvangen tegen het schooljaar van 2018.

De huisvesting voor de leerkrachten is echter wel een van onze kopzorgen. De huizen in de omringende dorpen beschikken niet over wc's en de omgeving is echt smerig. Voor het ogenblik is ons plan, een of twee klaslokalen om te bouwen tot slaapgelegenheden tot we betere voorzieningen hebben. De school zal dit jaar kinderen inschrijven in de peuterschool, de kleuterschool en het eerste leerjaar. Aangezien er geen kinderen in de buurt wonen die we zouden kunnen inschrijven in hogere leerjaren, beperken we ons tot het eerste leerjaar. De inschrijvingen lopen sinds begin maart.

Eerste minister *Narendra Modi* heeft openlijk erkend dat, voor een land dat streeft naar de status van een supermacht, het ontbreken van wc's een blijvende schande is. Hij heeft beloofd dat « Toiletten eerst komen, Tempels later » en startte verscheidene programma's op om wc's te promoten.

« Een oude vrouw van 104 die in een ver afgelegen dorp woont, keek geen tv en las geen kranten, maar toch had de boodschap over de opdracht om wc's te bouwen voor een schoon India haar op de ene of andere manier bereikt. Ze verkocht haar geiten om wc's te gaan bouwen in haar huis en moedigde ook anderen in het dorp aan om wc's te bouwen, » zei *Modi*. Om toiletten in haar woning te kunnen bouwen, had ze al haar acht of tien geiten van de hand gedaan en ze drong er bij haar burens op aan om hetzelfde te doen.

In de 7 dorpen in de streek van *Rahrai*, waar wij nu aan het werk zijn, bezit slechts 10 % van de bewoners een wc. De meeste dorpsbewoners ontlasten zich in openlucht. Het is een van onze voornaamste doelstellingen om die situatie te verhelpen.